

„Denně nám volají zoufalé rodiny.“ Na azylové domy se obrací nová klientela

SZ seznamzpravy.cz/clanek/domaci-zivot-v-cesku-denne-nam-volaji-zoufale-rodiny-na-azylove-domy-se-obraci-nova-klientela-220573

Článek si také můžete poslechnout v audioverzi.

Úzkým můstkem přes koleje a pak až na konec dlouhé ulice, kterou na jedné straně lemuje Labe, na druhé železnice.

Azylový dům charitativní organizace Naděje je zastrčený na samém okraji Roudnice nad Labem, zájem o jeho služby ale aktuálně projevují lidé z celého Ústeckého a Středočeského kraje.

Speciálně vzrostl počet rodin, které nemají kde bydlet a hledají alespoň dočasnou střechu nad hlavou.

„Je to tou polohou na pomezí dvou krajů,“ vysvětluje vedoucí domu Michaela Roušová, zatímco s kolegy i nadřízenými z Naděje sedí v přízemní kanceláři hned u vchodových dveří do budovy.

„Dřív volaly tři, čtyři rodiny týdně, teď je to denně. Volající jsou skutečně zoufalí,“ ilustruje dramatický růst zájmu.

Foto: Petr Švihel, Seznam Zprávy

Azylový dům charitativní organizace Naděje v Roudnici nad Labem.

Protože je dům plně obsazený, zapisují si volající do pořadníku. „Potřebujeme vědět jejich jméno, kontakt a důvod, proč se ocitli v bytové nouzi,“ pokračuje vedoucí.

Obecně podle ní nelze říct, jak dlouhá je čekací doba – rozhoduje konkrétní životní situace.

Jelikož se žadatelů ptají na důvody, jsou schopní popsat, co se změnilo: dříve sháněli lůžko v azylovém domě zejména lidé a rodiny z ubytoven, nyní volají ti, co finančně nezvládají utáhnout současné bydlení.

Pomoc proti zdražování – Jak zvládnout krizi

Domácnosti a firmy čelí problémům s vysokou inflací a růstem cen energií. Projekt Seznam Zpráv „Jak zvládnout krizi“ vám nabízí praktické informace, jak ušetřit a jak řešit či snížit dopady zdražování.

Mohlo by vás také zajímat:

Celkový obrázek vykreslují i další pracovníci Naděje, kteří se ve čtvrtek odpoledne v kanceláři sešli.

Sociální pracovnice Kristina Chlapcová přibližuje, že telefonáty s rodinami shánějícími bydlení bývají hodně vypjaté „Líčí nám, že už přespávají v autě. Nebo jsou na ulici.“

Oblastní ředitelka Naděje Michaela Lutišánová i vedoucí poboček Roudnice nad Labem a Štětí, kteří dohlížejí na širší škálu sociálních služeb, tuší, že se situace bude dál zhoršovat. „Sledujeme kompletní nárůst ve všech službách – od terénních pracovníků přes dluhové poradny až po azylové domy,“ podotýká.

„Nevíme, co bude dál. Budou se asi muset zapojit i obce,“ zmiňuje Josef Průša s tím, že kapacity dočasného bydlení už nestačí. Naděje navíc o jeden dům – v Litoměřicích – přišla.

Plno hlásí většina azylových domů, které Naděje v Česku provozuje.

Jinde to ale podle Dany Nedělkové, předsedkyně Sítě aktérů pro domov, která azylové domy sdružuje, není o moc lepší – plné jsou prakticky všechny azylové domy pro rodiny a matky s dětmi.

„Možná byste našel v republice pár posledních míst pro samotné muže, a to ještě není ta největší zima,“ říká. Letošní situace je o to složitější, že je potřeba hledat ubytování i pro válečné uprchlíky.

Bydlení maximálně na rok

Azylový dům v Roudnici nad Labem se musí řídit podle poměrně striktních pravidel. V domě se nekouří a dodržuje se noční klid. Na ubytované nepřetržitě dohlížejí pracovníci domu.

Citelnější jsou pro klienty další pravidla, která vycházejí ze samotné podstaty, že jde o sociální službu. Ubytovat se lze zpravidla na jeden rok, poté je třeba se odstěhovat.

Foto: Petr Švihel, Seznam Zprávy

Kuchyň, která je v azylovém domě ubytovaným k dispozici. Tato konkrétně slouží v přízemí ubytovaným mužům.

Foto: Petr Švihel, Seznam Zprávy

Každý pokoj má k dispozici i nádobí, které je v zamčené skřínce.

Foto: Petr Švihel, Seznam Zprávy

Lednice stačí jedna na celý azylový dům. V ní mají ubytovaní potraviny jasně označené, aby nevznikaly problémy. K lednici mají klienti přístup jen pod dohledem pracovníků zařízení.

Foto: Petr Švihel, Seznam Zprávy

Takto vypadá část většího pokoje, ve kterém může žít celá rodina.

Nutné je také dodržovat maximální stanovenou kapacitu. Roudnický dům ji má nastavenou na 45 ubytovaných. Využít přitom mohou 9 pokojů pro rodiny s dětmi a 4 pro muže. Právě na tyto dvě skupiny se v Roudnici zaměřují.

Reálně se může stát, že je azylový dům kapacitně plně obsazený (poskytuje ubytování 45 osobám), přestože mu zbývá volný pokoj.

Právě proto, že sociální služba poskytuje ubytování až na jeden rok, je ze setrvačnosti skladba obyvatel pestřejší než aktuálně volající rodiny zoufale shánějící bydlení kvůli zdražování.

Ti šťastnější, co bydlí

Bydlení v azylovém domě nepředstavuje žádný luxus a poskytuje to nejzákladnější: pokoj s postelí, skříní, stolem a židlí (někdy i s televizí) a přístup ke společné kuchyni a koupelně.

Ve společenské místnosti je kromě počítače s připojením k internetu i lednice, kam si každý může dát potraviny, ale musí si je uložit do vlastní podepsané tašky. Klienti k ní mají navíc omezený přístup – vždy musejí požádat pracovníky s klíči.

Ubytovaní si jsou enormního zájmu dobře vědomi, neskrývají tak vděčnost. Sami dobře vědí, jak je těžké střechu nad hlavou najít. Části z nich se krátí roční lhůta, kterou v azylovém domě můžou strávit (viz infobox), a tak shánějí nové ubytování.

Jiní zase už zažili beznadějně obvolávání azylových domů během letošního roku. To je i případ mladého muže, který se představuje jako Pepa. Přišel sem v říjnu i s tehdy těhotnou partnerkou, momentálně se tak na pokoji starají i o dcerku.

„Obvolával jsem toho víc, to bylo ještě léto. Nejdříve mi řekli, že tady nemají místo, pak se mi odsud na podzim ozvali,“ vypraví a informaci, že mu zavolali zpátky, i po měsíci podává s velkým překvapením a vděkem.

Foto: Petr Švihel, Seznam Zprávy

Pepa s rodinou je v azylovém domě od října. Teď se soustředí na to, aby s ním na pokoji mohly bydlet i dvě děti, které jsou zatím v dětském domově.

Vypráví, že před příchodem do azylového domu bydleli neoficiálně u příbuzných, kde ovšem hrozilo, že pokud na to přijde majitel, dostanou výpověď z nájmu všichni.

„Máme dost času si najít pořádné bydlení,“ pochvaluje si Pepa v reakci na dotaz, jestli se nebojí, co bude dělat za rok.

Žaneta, která bydlí s manželem a 4 dětmi na konci chodby v prostornějším pokoji s televizí, naopak začíná shánět jiné bydlení. V azylovém domě je od dubna, za pár měsíců tudíž bude muset odejít.

„Nemůžu sehnat bydlení. Jakmile řeknu, že jsme šestičlenná rodina a že jsem Romka... Všude navíc chtějí kauce,“ stýská si.

Foto: Petr Švihel, Seznam Zprávy

Žaneta bydlí v roudnickém azylovém domě od dubna. Aktuálně naráží na problémy při hledání nového bydlení mimo sociální službu.

„Přišla jsem o byt. Neměla jsem na zaplacení,“ vypráví, jak se tu i s rodinou ocitla. Přiznává, že vedle zdražování byl důvodem i manželův nástup do vězení.

Za zdejší bydlení je ráda. S pohledem na své děti, které u stolu hrají deskové hry, dodává, že jinak by byli na ulici.

Bloudění v kruhu

Velký vděk k azylovému domu v Roudnici nad Labem pociťuje rovněž šedesátník Václav Janeba, který v kuchyni v přízemí zrovna na sporáku vaří vajíčka natvrdo.

V teplém svetru a s pedantsky učesanými vlasy popisuje, že i jemu se blíží konec pobytu. V domově je od ledna, ale vše je prý na dobré cestě.

„V březnu jsem si našel práci. Dělán ostrahu a teď povýším. Budu mít hlavní pracovní poměr. Dostal jsem dokonce nabídku, kam se zajít zeptat na bydlení,“ slibuje si Václav od následujících dní zvrát ve svém životě.

Foto: Petr Švihel, Seznam Zprávy

Václav se těší, že by si díky práci mohli najít i bydlení. Věří, že díky azylovému domu opět začne fungovat.

„Zaplaťpánbůh za azylový dům! A až budu mít ten byt, třeba bude čas pomýšlet na seznámení s nějakou ženou. Ale popořadě...“ říká a po očku sleduje bublající vodu a hned se vrátí k vychvalování vedoucí azylového domu i všech pracovníků.

Loni v zimě byl přítom na dně. Než se dostal sem do Roudnice, žil čtyři měsíce v garáži. „Živily mě kontejnery, za to se nestydím,“ dodává vážně.

Pokoj s Václavem sdílí Jan. Vysoký muž s vlasy po ramena si ale tak nadějnou budoucnost nemaluje.

Sám se řadí mezi „slabé“ a popisuje, kterak střídá bydlení v azylových domech s bydlením na ubytovnách.

„Na poslední ubytovně mi ukradli tablet, který mi zůstal jako památka na mámu. Když jsem to nahlásil, začali mi vyhrožovat,“ tvrdí. Výhrůžky podle svých slov bral vážně, protože šlo o drogově závislé, s nimiž sdílel pokoj. „Ti byli všehoschopní...“ zmiňuje trochu tajuplně před azylovým domem na cigaretě.

Proto se raději stáhl do azylového domu. Až mu uplyne lhůta, má v plánu zkoušet další azylové domy nebo ubytovny. „Zkusím Mělník nebo Chomutov.“

Z neustálého pendlování se není schopen vymotat. Tvrdí, že mu v tom brání požadavek na vysoké kauce od majitelů bytů. Po poslední zkušenosti z ubytovny ale má strach. „Nechci dělat chytrého, ale

získat dneska byt prakticky nejde. My slabí nakonec chcípnem. Stát by to měl vědět. Chcípnem,“ uzavírá na rozloučenou s odkazem, že chybí dlouhodobější bydlení pro chudé.